

BUTLLETI INTERIOR

del Partit Obrer d'Unificació Marxista

N.º 6

Destinat exclusivament als militants del Partit

JUNY del 1945

ADVERTIMENT: En el número anterior va esmunyir-s'hi un lapsus d'impremta realment imperdonable. En lloc de «N.º 5» i «Maig del 1945» hi sortí imprimit «N.º 4» i «Març-Abril del 1945». El caixista havia copiat al peu de la lletra la capçalera del número precedent i el corrector no va adonar-se'n. Estem segura que el bon sentit comú de tots els companys els feu rectificar la «gaffe» pel seu propi compte.

EDITORIAL

PER UNA SOLA VEGADA

Es regla general que els homes que durant molt temps han marxat sota la mateixa bandera en el combat polític, esdevenen, si els vincles orgànics que els unien arriben a trencar-se, els més irrecconciliables adversaris. En aquest cas, es donen per bones totes les armes: des de la injúria a la falsedat, passant per les pitjors acusacions. Per raons polítiques pròpiament dites o, simplement, d'amoralitat dels individus? Rarament. El que predomina és la rancúnia, el despit, el menyspreu, un conjunt de sentiments inferiors resultant d'un estat anímic lamentable, sovint del domini de la terapèutica.

Declarem de seguida que de cap manera anirem a un tal terreny. És més: amb els que fan-ho a dretes —orbes de concepcions polítiques clares i reals— han intentat sembrar la discòrdia i provocar la dissidència en els nostres rengles, no hi volem ni el diàleg. Llurs activitats no ens interessin més que en la mesura del confusionisme que poden produir en els primers moments. I no res més. Una vegada establert netament que el Partit és un tot orgànic, en el si del qual els militants hi discuteixen sense restriccions, i que els Andrade-Solano-Garcia-Bonet és un grup d'expulsió de la nostra organització, una vegada sentada aquesta realitat —repetim— la resta no pot fer-nos parpellejar gens ni mica.

«La reunió de Secretaris polítics ha clos un litigi intern, mai plantejat en el seu origen», escrivíem en el Butlletí n.º 4, després del Ple de Tolosa. I afegíem: «L'ha resolt de la sola manera que podia ésser-ho: subjectant-se tothom a les normes democràtiques tradicionals en el funcionament orgànic del nostre Partit.» Efectivament, el Ple de Secretaris polítics de seccions i grups departamentals celebrat a Tolosa del Llenguadoc els dies 18 i 19 de març passat, aprovà tres resolucions que posaven terme al plet intern. De vint-i-cinc convocats, deixaren d'assistir-n'hi cinc, corresponents a grups departamentals de menys de cinc militants, excepte el grup de Dijon que en aquella data en comptava onze. És a dir, sobre més de 500 militants a França, una vintena no hi estaven representats. És més, hi foren convocats, amb caràcter personal, elements que aleshores constituïen l'oposició, d'entre els quals Solano i Bonet. Dues resolucions i el reglament orgànic foren aprovats per unanimitat. La resolució sobre el Comitè departamental de la Gironda fou aprovada per ONZE vots contra TRES.

Es en tals condicions que nosaltres afirmàvem que el plet intern havia quedat resolt. Estàvem acostumats a un tipus de convivència que havia contribuït en gran part a la vigoria del Bloc Obrer i Camperol i que, més tard, havíem cregut poder donar al P. O. U. M. Hauríem assegurat a mans justes que els militants del nostre Partit estaven perfectament immunitzats contra uns sistemes, diem-ne de poca-pena, el refús dels quals estava precisament a l'origen del Partit.

Ens havíem equivocat. El plet venia de més lluny i era plantejat i sostingut per uns homes pels quals la fusió del Bloc Obrer i Camperol amb l'Esquerra Comunista no era més que un trampolí amb l'ajut del qual podrien sortir-se del pou de

ciència revolucionària on s'ofegaven. Ho hem dit en altres ocasions: és tota una mentalitat.

El Comitè de França Ampliat s'ha trobat, doncs, en presència de dues qüestions: una que podríem anomenar d'ordre ètic (car realment es tracta d'un cas de manca de civisme) i l'altra interessant l'existència mateixa del Partit. Una i altra han estat escomeses amb els mitjans adequats. Plantejant a la segona Conferència del Partit la necessitat del trencament de la fusió del Bloc Obrer i Camperol i de l'Esquerra Comunista que donà naixença al P. O. U. M., per una part, i per l'altra, expulsant dels nostres rengles aquells elements culpables, no tan sols d'escarnir els acords del Partit i promoure la indisciplina, ans d'emprar mètodes recusables, l'exclusiva dels quals la tenia, fins ara, la Unió Nacional.

Ni més ni menys. I els fets són ací per si algú volia intentar desmentir-nos. Circula un butlletí coneotipat portant-seu d'un titulat comitè de relacions que s'apropia el nom del P. O. U. M. Circula un full clandestí imprès que usurpa el nom gloriós de «La Batalla». Circulen viatjants de grosseries i de falsedats. Circulen lletres plenes de mentides, plenes d'odi, plenes de demència política. Sospensem bé la gravetat d'aquestes afirmacions. I bé, les proves seran fornides a la Segona Conferència del Partit, com, en part, ja ho han estat al Comitè de França Ampliat.

Qui són els responsables? Andrade, Solano, Lluis Garcia i Bonet. (El cas Bonet pot definir-se dient que ha jugat el rol de fulla de trànsit per a la circulació de la mercaderia oculta dels altres.) Aquesta situació no podia continuar. D'haver-se perllongat, el Partit hauria mort. Cada dia s'acostaven més els signes de laxitud i de fàstic. Els cotaplasmes i les fulles de senet eren inoperants. Era un cas del domini de la cirurgia i ha calgut la intervenció del bisturi.

L'altre aspecte, d'envergadura i perspectives diferents, segueix el seu curs normal. En aquest mateix Butlletí s'hi publica el projecte de resolució que sobre el trencament de la fusió del B. O. C. i de l'Esquerra Comunista presenta el Comitè de França. Per tant, i en compliment de l'acord del Comitè de França Ampliat convocant la Segona Conferència, queda obert el període de discussió. Per aquest punt i per a tots els problemes polítics, orgànics i altres que els militants del Partit estimin oportuns.

El Partit té la paraula. La responsabilitat de tota i cadascuna dels militants és gran. Ja no som jovent en les lluites polítiques. Quinze anys d'una intensitat prodigiosa ens han donat una maduresa que és la garantia del nostre encert. Sabem meditar i aprofundir els problemes, sabem mesurar l'impacte de les nostres decisions i sabem prevenir i sospesar les conseqüències dels nostres actes. Condicions d'un valor inestimable per l'èxit final d'un treball tenaç. Amb elles, la riquesa de l'experiència vivida i els fonaments ideològics del socialisme marxista, el Partit continuarà conduint pel camí dreturer els camarades que amb llur esforç, llur sacrifici i llur entusiasme li han inculcat la vida.

VIDA DEL PARTIT

Reunió del Comitè de França ampliat

El Comitè de França del Partit, fent un últim esforç per a garantir la disciplina interna, decidí presentar, a la reunió de Secretaris Polítics de Grups i Seccions de tot França celebrada a Tolosa els dies 18 i 19 de Març passat, un projecte d'ampliació del Comitè dirigent amb el nom de Comitè de França Ampliat.

L'objectiu principal que es buscava era el de donar una sortida airosa de la posició fraccional en què s'havia col·locat un reduït nombre de militants. Hem cregut sempre i continuem creient, que sols el lliure joc democràtic podia ésser capaç de mantenir la unitat del Partit, si tothom acceptava sense reserves el pla polític i tàctic que el Partit acordés. L'experiència ens ha demostrat fins on arribava la nostra ingenuïtat pel que fa referència a jutjar les intencions dels que avui, sense escrúpols de cap mena, no tant sols trenquen una vegada més la unitat del Partit, la disciplina lliurement acceptada, sinó que fins i tot tenen la gosadia d'usurpar-ne el nom, que sols de dret recau en aquells que per una majoria obtinguda democràticament foren posats a la seva direcció. Majoria que fou reformada cada vegada que s'han reunit assemblees d'informació i cada vegada que s'han reunit els elements

Volem precisar bé que a més de buscar una intervenció més democràtica de la base del P. a la direcció, la creació del Comitè de França Ampliat era per a donar als escissionistes d'avui una intervenció, representada democràticament i proporcionalment a la seva força de base, a la direcció del P. D'aquesta manera normal evitàvem el resoldre el problema per mitjà d'una «componenda», a espatlles dels militants.

En la reunió de Secretaris Polítics departamentals de tot França s'acordà que en el Butlletí interior del Partit es publicassin tots els treballs de caràcter polític que qualsevol militant ens enviés encara que discrepessin de la línia política majoritària. Sols un vju desig d'evitar un trencament podia haver fet acceptar una fórmula que en el Partit no té cap precedent, ja que sols en període de discussió i en vigílies d'un Congrés es norma del Partit el fer-ho.

Quan tot feia esperar que així la disciplina quedaria restablerta, per tal com aquestes resolucions foren aprovades per unanimitat i amb el consentiment de representants de la fracció, ens trobem que les coses en lloc d'arreglar-se han empitjorat. La fracció s'ha reconstituït, anant encara més lluny que abans en la seva obra de disgregació i d'enfrontament. Sigui per gestions prop d'altres organismes polítics sigui per mitjà de premsa i de butlletins, han tingut interès en fer conèixer el fet fraccional.

El Partit, complint els acords del ple de Secretaris Polítics, ha nomenat el seu Comitè de França Ampliat. Els companys el·legits han pres possessió dels seus càrrecs i han celebrat llur primera reunió. Ha estat precisament en aquesta reunió que, trobant-se davant un estat de fet, el Comitè de França Ampliat s'ha enfrontat amb el problema i ha decidit treure del cas fraccional les conseqüències polítiques que comporta.

En aquest Butlletí són publicats els acords presos després d'un anàlisi profund de la situació interna i, amb plena responsabilitat, el Comitè de França Ampliat els sotmet al Partit a França, a Catalunya i a Mèxic per a què democràticament els aprovi o els rebutgi.

RESUM DE LES SESSIONS

El dia 12 de maig darrer, tingué lloc a Tolosa del Llenguadoc la primera reunió del Comitè de França Ampliat. Es celebraren tres sessions: matí, tarda i nit. Assistiren els companys del C. de F., el delegat del C. E., els representants elegits per les vuit regions i el secretari de la Comissió Agrària del Partit. També estigué present, per a informar, el camarada M. tot just arribat de Catalunya, on fou enviat en missió oficial del Partit.

Oberta la primera sessió, el C. de F. donà compte del procés d'elecció dels representants regionals del Comitè de França Ampliat. Es donà aquest per definitivament constituït.

Seguidament el C. F. informà àmpliament de les qüestions administratives del Partit i presentà un estat de comptes ben detallat dels ingressos i despeses efectuats des de la primera Conferència fins ara. Fou aprovat.

S'exposaren després totes les gestions i treballs realitzats per a la localització i atenció dels camarades deportats a Alemanya. Fins a aquella data, es trobaven ja entre nosaltres els companys Rodés, Buiria, Capella, Pons, Tarafa (fill), Lacuna, Escuer, Casarra, Casanovas, Manzano, Simó (en la data que redactem aquestes notes ha arribat ja el camarada Comabella). Es tenien notícies indirectes de l'alliberament dels companys Iglesias, Zayuelas, Peronya, Sentis i Garriga. No hi havia noves dels companys Farré, Capellades, Picola i Bernat. Era confirmada la mort dels camarades Alvarez i Vilar.

A continuació s'obrí debat polític començant amb l'informe del C. F. i del President de la Comissió Agrària. Es donà lectura d'unes lletres del grup de Mèxic, dels camarades empresonats per Franco i la falange a Catalunya, de companys

membres del Comitè Executiu i una del propi C. E. Foren llegits també altres documents publicats claudesment a Catalunya: un manifest de l'Aliança de Forces Democràtiques i Butlletins del Partit.

Intervingueren en el debat els membres del C. F., el delegat del Comitè Executiu i els representants de les regions de Carcassona, Orleans, Marsella, Perpinyà i París.

S'acordà la constitució de diverses comissions de treball. Les propostes de llur composició seran comunicades, per lletra, als membres del Comitè de França Ampliat.

Finalment s'abordà el problema intern del Partit, el qual en aquests darrers temps ha pres, per part d'un reduït grup, un caràcter de dissidència que cal liquidar. Es prengueren els acords que són publicats en aquest mateix Butlletí.

L'acord de celebració de la segona Conferència fou adoptat per unanimitat. Pel d'inclusió a l'ordre del dia de la proposició de trencament de la fusió entre el Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista, el representant regional de Carcassona votà «no hi ha lloc». Per l'acord d'expulsions hi hagueren dues proposicions: una en el sentit que l'expulsió fos aplicada a Andrade, Solano, Garcia i Bonet i l'altra per a què no fos aplicada més que als tres primers, en tant que reincidents en la tasca fraccional. La primera obtingué vuit vots i la segona tres. Els representants de les regions de Carcassona i Marsella votaren en el sentit que fos la pròxima Conferència del Partit la que decidís sobre les expulsions.

La sessió de la tarda fou interrompuda per la visita d'uns inspectors de policia. La nostra reunió havia estat denunciada pels elements comunistes catalans i espanyols, amb l'estil que aquesta gent acostuma a fer quan es tracta de nosaltres. Identificada la nostra personalitat en el Comissariat Central, les autoritats s'excusaren de l'error que ocasionà aquest inci-

dant i ens autoritzaren a prosseguir la nostra reunió. Sense saber com, desapareixé una carpeta contenint documents del representant de la regió de Burdeos. En vista d'aquest fet significatiu, manifestarem al senyor Comissari Cap del Servei que declinàvem tota responsabilitat per l'atribució posterior de documents que pogués ésser feta a l'esmentada carpeta. Aquest funcionari ens assegurà que ell la faria sortir d'allà on pogués haver anat a parar.

II.

ACORD SOBRE LA CELEBRACIO DE LA SEGONA CONFERENCIA

Els dies 11 i 12 de Novembre del 1944, alliberada França de la dominació hitleriana, el Partit, reagrupant els seus quadres, celebrà la primera Conferència a l'emigració, amb l'assistència d'un delegat del Comitè Executiu especialment vingut de Catalunya. En aquells moments la situació política espanyola era força confusa. S'atribuïa un poder màgic a la fórmula «unitat». El derrocament de Franco i la restauració de la República semblava que depenguessin de la simple cristallització d'aquesta fórmula.

El P. O. U. M. va saber donar una interpretació justa als problemes polítics d'aquell moment, l'evolució dels quals ha anat clarificant les posicions de tots i les perspectives del futur immediat es presenten amb perfils més precisos.

La fi de la guerra a Europa, l'alliberament dels pobles de la dominació hitleriana, el retorn dels deportats, la nova organització del món i, en relació amb els anteriors enunciats, l'estat actual del problema espanyol, constitueixen motius plausibles per a la celebració d'una segona Conferència del Partit, a França i a Catalunya i amb la participació del grup de Mèxic.

Per tant, el COMITE DE FRANÇA AMPLIAT, acorda convocar la segona Conferència, la celebració de la qual tindrà lloc dos mesos després de la publicació en el Butlletí interior del Partit del primer projecte de tesi o resolució, de manera que el període de discussió no sigui inferior al lapse de temps indicat.

La Comissió organitzadora de la Conferència estarà composta pel Comitè de França i els ex-deportats a Alemanya, camarades Rodes, Buirín i Capella.

La Comissió fixarà la data i lloc de la celebració de la Conferència, redactarà un reglament per a regular-ne la participació, la discussió i les votacions eventuals i proveirà a totes les qüestions que es plantegin per al bon ordre de la propia Conferència.

Tindran dret a prendre part a la Conferència, d'acord amb les modalitats que fixi el reglament previst en el paràgraf anterior, els militants del Partit registrats fins a vuit dies abans de la data de la celebració de la mateixa.

El Comitè de França Ampliat invita al grup de Mèxic a prendre part a la Conferència, pels mitjans pràctics que les circumstàncies permetin.

El Comitè de França Ampliat proposa al C. E. que el Partit es pronunci també a casa nostra sobre els punts que es discutiran a la Conferència.

Queda obert el període de discussió interior del Partit a França.

III.

ACORD SOBRE INCLUSIO EN L'ORDRE DEL DIA D'UN PROJECTE DE RESOLUCIO PEL TRENCAMENT DE LA FUSIO

El P. O. U. M. neix el 1935 de la fusió del Bloc Obrer i Camperol i de l'Esquerra Comunista. Aquesta fusió no ha arribat a cristallitzar efectivament, malgrat el temps transcorregut. Aquesta situació insoluble ha mantingut un estat de perturbació interior que ha tingut constantment repercussions orgàniques i polítiques. No podent continuar per més temps una situació falsa que mina el Partit, el Comitè de França Ampliat accepta la proposta del C. de F. en el sentit que, aprofitant la celebració de la II Conferència del Partit a França es posi a discussió en un punt de l'ordre del dia la proposició de trencament de la fusió del Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista.

En el Butlletí interior del Partit, el C. de F. hi publicarà un projecte de resolució exposant els motius d'aquesta determinació. La publicació d'aquest projecte serà feta obrint el període de discussió que ha de precedir la celebració de la Conferència.

Aquest acord serà comunicat immediatament al Partit a Catalunya i al grup de Mèxic, per tal que, essent discutit també per ells, la decisió que sigui adoptada correspongui a la voluntat de tot el Partit.

IV.

ACORD SOBRE SANCIONS ORGANIQUES

En vista de la conducta continuament contrària a l'interès del Partit, que vénen observant Juan Andrade, W. Solano, Lluís Garcia i Pere Bonet, el Comitè de França Ampliat acorda llur expulsió; els tres primers per reincidència en la labor fraccional que ja motivà una sanció igual l'any 1940, i el darrer per tasca fraccional que trenca els acords del Ple de Secretaris polítics de Seccions i Grups del Partit a França, dels dies 18 i 19 de març passat, en l'elaboració dels quals el propi Bonet hi intervingué i hi donà el seu assentiment. El Comitè de França Ampliat aplica, doncs, la resolució que sobre disciplina orgànica fou aprovada per unanimitat en aquell Ple.

Per tant, la mateixa mesura serà igualment presa contra qualsevol altre militant que realitzi o s'integri a una labor fraccional.

V.

ACORD DE CONDOL I DE SALUTACIO PELS CAMARADES DEPORTATS

A proposta del representant de la Regió de Marsella, parlant en nom dels militants d'aquella regió, el Comitè de França Ampliat acorda:

Fer constar en acta el sentiment del Partit per la mort en la deportació dels camarades Alvarez i Vilar.

Saludar fraternalment tots els altres camarades arribats de la deportació i als que encara resten a Alemanya, confiant que ben aviat aquests estaran novament entre nosaltres.

Notes d'administració

L'obertura de període de discussió fa que sigui indispensable el fer el Butlletí a vuit pàgines. Naturalment, això augmenta en un 100 per 100 el cost de la seva confecció, augment que ve agreujat per una pujada general derivada de la recent aplicació de les noves tarifes de salaris. No ens queda altre remei, doncs, que el de demanar a les Seccions i grups que ens liquidin els paquets rebuts a raó de DEU FRANCS l'exemplar.

Per si algun company estimava que aquest preu és massa crescut, hem de dir que cal tenir en compte que el tiratge essent limitat a 800 exemplars, el cost de la composició és idèntic al d'un tiratge superior. Afegim-hi a això que no tenim atribució oficial de paper —cal pagar-lo, per tant, a un preu superior al normal— i quedarà ben compresa la necessitat de fixar el preu abans esmentat.

Dintre cada paquet, els Secretaris de les Seccions i Grups departamentals hi trobaran una nota de càrrec per l'import de l'enviament. Preguem, doncs, que ens sigui liquidat l'import total de la nota o el resultat de la distribució, retornant-nos, en aquest cas, els exemplars sobrants. D'aquesta manera sabrem, per a les successives remeses, el nombre exacte a enviar. Tingui's present que cada Secció o Grup ha d'enviar-ne als companys isolats respectivament.

Es possible que, amb motiu de l'obertura del període de discussió precedint la Segona Conferència, s'hagi de fer alguna edició suplementària del Butlletí. Per tant, preguem instantment a totes les seccions i grups, que ens liquidin el més de pressa possible l'import del paquet corresponent al present número.

..

Recordem a les Seccions i Grups la necessitat de posar-se al corrent de les cotitzacions mensuals i d'intensificar la subscripció voluntària per l'ajut als companys d'Espanya. En el Butlletí n.º 5 donàvem compte d'una crida pressant d'aquells camarades. D'altres organitzacions (la C. N. T., per exemple), estan donant una prova brillant de solidaritat envers la gent que lluita contra el franco-falangisme en el seu propi terreny. Fora inadmissible que nosaltres quedéssim enrera en aquesta obra que hem de considerar com un deure.

Confeccionats ja els segells d'ajut que tenim anunciats, (10, 50 i 100 francs), seran enviats en quantitat discrecional a les Seccions i Grups. La venda d'aquests segells ha d'ésser difosa arreu i cal fer que TOTHOM qui senti la necessitat de lluitar contra el règim franquista n'adquireixi el més gran nombre possible.

Pel que fa referència a les cotitzacions d'adherent del Partit, interressa, en vista de la Segona Conferència, que cada secció i grup envii al C. de F. una llista dels militants que no cotitzen en tot o en part, fent constar el motiu pel qual deixen de fer-ho i si els Comités consideren plausible la justificació. Abans de la Conferència ens cal posar al dia el Registre de cotitzacions. No oblidem de complir aquest servei important.

Segona Conferència

Acordada pel Comitè de França Ampliat la convocatòria de la Segona Conferència del Partit, en els termes que consten en el text de l'acord, inserit en un altre lloc d'aquest Butlletí, queda, amb la publicació del primer document, declarat obert el període de discussió.

Tots els militants poden, individualment o entre varis signants, fer pública en el Partit per mitjà de successius Butlletins els projectes de tesis, resolucions o propostes que estimin convenientes, en relació a problemes polítics i orgànics del Partit.

Els originals han d'anar escrits en una sola cara del paper, amb lletra ben llegible (d'ésser possible a màquina), deixant entre ratlla i ratlla un espai discrecional que permeti les correccions, si n'hi hagués a fer.

Projecte de resolució de trencament de la fusió del Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista, (Fusió que donà naixença al P.O.U.M.), que el Comitè de França proposa a la II Conferència del Partit.

1. — A més de les determinacions sobre la política general i l'activitat del Partit la II Conferència de França s'enfronta amb un dels problemes que fa nou anys conseqüen la vida del Partit i li esmunyen l'entusiasme.

Amb més o menys intensitat, tots hem viscut, des de la constitució del P. O. U. M., feta sobre la base de la fusió del Bloc Obrer i Camperol i de l'Esquerra Comunista, un malestar intern, que el temps no ha fet sinó agreujar. Si la fusió hagués estat encertada, com ho fou, per exemple, la de la F. C. C. B. i el P. C. C. que donà naixença al B. O. C. hauria hagut de produir-se el fenomen invers: el curs dels esdeveniments ens hauria diluït en un sol cos i, avui, després de nou anys i de circumstàncies excepcionals viscudes conjuntament, la qüestió no es posaria a l'ordre del dia. No ha estat així, i repetides vegades aquesta mateixa situació ens ha obligat a arribar a determinacions que, després, hem rectificat o anul·lat, sia per la situació que es vivia, sia per esperit de companyerisme davant l'atac dels adversaris, o bé per una falsa concepció de la unitat, concepció sentimental però gens política. La II Conferència del Partit decideix acabar aquest estèril forceig interior, i les seves determinacions donen fi a la història d'un desequilibri en l'organisme del Partit que, de continuar més temps, l'hauria portat a la impotència.

2. — No és el fet, en principi, de la reunió de dos sectors, petits o grans, del moviment obrer el que pot produir un malestar permanent com el que ha sofert el nostre Partit. Mirat des del punt de vista d'una suma de militants, la petita aportació que l'E. C. féu a la fusió amb el B. O. C., no hi representaria cap força que pogués adulterar les característiques essencials del B. O. C. En un i altre dels dos sectors hi havia prou excel·lents camarades, personalment capaços de conviure lleialment i sense recels. Estimats amics d'un i altre costat que han mort, i altres que conjuntament combaten encara, són prou per a demostrar-ho. És l'esperit de les dues organitzacions el que no ha arribat mai a fondre's. Són els vicis polítics i les concepcions amanerades —el que podríem dir-ne la jove tradició d'una i d'altra— les que no han aconseguit la solubilitat indispensable. Tot el que poden procurar els militants amb llur bona fe per a identificar-se, ho impedeixen les personalitats dirigents, les quals, al prendre una funció preponderant de direcció, contagien i corroeixen els partits al voler donar-los llur pròpia fisonomia.

El B. O. C., significava a Catalunya el desig d'iniciar una tradició autòctona del socialisme, en la qual fossin determinades democràticament les seves orientacions. Buscava obrir en la carn viva dels aconteixements històrics. Fou la reacció contra les directives exteriors i exòtiques que, sovint, no tenien res a veure amb les necessitats del procés polític català i peninsular. Partit jove, àgil, abrigat, entusiasta, audaç, partit dels esdeveniments mateixos: sà d'esperit, perquè era democràtic, i simpàtic a les masses, les quals sentien palpitant en ell les seves pròpies inquietuts.

L'Esquerra Comunista repetia —a l'inversa— el prejudici del qual el B. O. C. havia volgut salvar-se. Nascuda de l'opo-

sició al comunisme oficial, l'Esquerra Comunista identificava a contra-cop el mateix vici d'aquest darrer, d'imposar (i no d'interpretar) al procés polític nacional les característiques de l'oposició al comunisme oficial, també sempre exòtiques. Grup d'oposició, prenia un sentit críticista, acadèmic, dogmàtic, forçosament ortopèdic, disciplinat exclusivament per a la polèmica. Era, en el fons, el revèrs de la mateixa medalla del comunisme, de l'autoritarisme del qual nosaltres ens havíem volgut alliberar.

Val a dir que fou a contra-cop que aquesta fusió prengué realitat. Davant la radicalització del moviment obrer i la necessitat que aquest sentia de responsabilitzar-se cada dia més en les lluites per a la possible detenció del poder, que el procés polític que culminà al Juliol del 1936 semblava obligar-lo, el B. O. C. inicià un procés d'unificació a fi de dotar a la classe obrera del partit polític revolucionari indispensable. El moviment de radicalització i unificació es féu parcialment i a desgrat nostre, sobre l'eix comunista, i el moviment socialista independent que a Catalunya representava el B. O. C. no aconseguí altra cosa, per reacció, sinó atreure's, inevitablement, el que n'era l'oposició.

I es clogué el procés amb un maridatge estèril, de dues concepcions, de dos esperits que mai no han arribat a fusionar-se.

3. — La diferència substancial del que representaven els dos sectors era excessiva perquè poguessin entendre's. Fem remarcar, però, que cada un dels dos sectors tampoc tenia una homogeneïtat en la seva composició. El fenomen que ha produït l'intent de fusió mancada, ha estat un trasbals dels militants de l'un i de l'altre partit, els quals s'han polaritzat, en el curs dels esdeveniments viscudes, entorn de cada una de les dues concepcions existents. Aquestes concepcions si que s'han mantingut a l'interior del Partit sense confondre's. Les persones dirigents d'uns i d'altres han personificat sempre aquesta divisió. Això ha produït que els que de l'un i de l'altre costat devien entendre's, s'han sentit atrets com per un càtode, entorn de l'una o de l'altra concepció, tant per afinitats d'estructura mental com per afinitats de concepció. Entorn dels restes dirigents de l'Esquerra Comunista, per la raó d'ésser sempre excessivament minoritària, s'hi han polaritzat, a més a més, totes les rancors personals, tots els militants exacerbat, com sempre n'existeixen a tots els partits, per llur raó d'ésser l'oposició a la majoria dominant.

No essent una operació d'addició com ho hauria estat una fusió, el procés aritmètic-polític del Partit no ha fet res més que produir un residu divisional que ha reunit disparatadament tot el que un partit produeix d'inadaptació. El que era bo i sà s'ha identificat entorn de la continuïtat majoritària del B. O. C. Tot el que no era fusionable, s'ha sentit millor interpretat en el que hi havia d'oposicionisme en l'Esquerra Comunista. S'ha fet per llei natural.

I així trobem continuament en fracció dintre del Partit una barreja deformada d'aquest residu amb el tradicional esperit críticista, que no ha sabut mai enfrontar-se amb els esdeve-

del P. O. U. M. a França

niments però que, això sí, s'ha especialitzat sempre en fer-ne l'autòpsia.

Més que una diferència autènticament política, el que caracteritza el grup que es concreta entorn dels dirigents que conserven l'esperit de l'Esquerra Comunista, és una qüestió de procediment i de mentalitat. La mania constant de constituir fracció ha fet polaritzar entorn seu tot el que pot haver-hi d'estèril i d'inadaptació, sia provinent de l'Esquerra Comunista o del B. O. C. Gent més aviat golafre d'un tipus de lèxic que no psa de raonaments i de concepcions. Molts d'ells senten més aviat una rancor inconfessada contra la societat en general que ells interpreten a través de la lluita històrica del moviment obrer, per tal com és el moviment obrer el que s'enfronta amb les formes de la societat actual. Demà, a l'hora constructiva d'una nova societat, aquestes mentalitats es veuran obligades a cercar un nou element dialèctic que interpreti llur rancor.

En general són més aviat un producte fisiològic que dialèctic. Els seus complexos individuals, els seus desballestaments humerals, no poden associar-se com a tals per a produir una funció de resistència. Es poden reunir per a una funció social fins els domadors de canaris, però es consideraria absurd que s'associessin per a una missió dintre la societat els esquisofrènics o bé els hipocondríacs. Llurs reivindicacions disperses han de reunir-se forçosament entorn del factor dialèctic històric, contrari a l'ordre establert, més adient. És la diferència que hi ha en política entre l'esperit constructiu i l'esperit permanentment derrotista. Tots els despitats, totes les rancors, s'hi arreceren. I, per damunt de tot, en la carena d'aquesta suma d'hostilitats, una direcció encantada amb les seves elucubracions literàries revolucionàries, més gelosa de l'arrodoniment d'una frase i de l'impressió fonètica d'un adjectiu que de la sinceritat del raonament i la realitat de l'anàlisi.

4. — Podiem haver-nos conformat amb l'expulsió d'una fracció i seguir com abans. Seria un error. L'envergadura del fet depassa la simplicitat d'una mesura orgànica. Un partit polític que vulgui adaptar-se a les circumstàncies històriques ha de fer sovint profundes revisions, fins i tot en la seva constitució, encara que, com ara, semblin un acte de contricció.

Al món hi ha hagut un capgirell d'una importància excepcional. Cap partit pot esquivar-ne els efectes i, molt menys, el nostre. La situació del 1936, apreciada com a radicalització del moviment polític socialista, produí diferents moviments d'agrupament en el socialisme català i en el socialisme espanyol — P. S. U. C., J. S. U., Negrinisme i P. O. U. M. — els quals, ara, al variar les condicions polítiques, han hagut d'ésser revisats.

Del 1934 al 1936, el moviment socialista peninsular es trobà davant d'uns aconseqüents històrics i d'unes obligacions, que el procés revolucionari li determinava, els quals li feren sentir la necessitat de millor utilitzar-se teòricament i orgànicament per a la presa del poder i la responsabilitat que aquest fet comporta. En comptes de reestructurar-se sobre l'eix dels seus propis principis i de la seva condició autòctona, es deixà emportar per l'atracció comunista, de provenença i de determinacions exteriors. Al girar sobre l'eix comunista el moviment polític obrer no feu res més sinó contreure un compromís determinat en la política exterior, degut a les característiques dels partits comunistes. I avui procura alliberar-se d'aquesta obligació. Els aconseqüents viscuts i els nous problemes amb els quals hem d'enfrontar-nos han produït en el socialisme un retorn a la seva independència. Per això, no hem vist cristallitzar les fusions d'aleshores. Velem desagregar-se el P. S. U. C., la J. S. U., desfer-se el Negrinisme, com agrupament de contuberni socialista-comunista, i, ara, velem desfer-se el P. O. U. M. El socialisme no pot conviure sense la independència que li permeti adaptar-se al procés revolucionari del seu propi país. L'error fou que la radicalització no fós feta sobre el seu propi eix, en comptes de fer-la sobre un eix exòtic. Perquè no existís un partit socialista en condicions de responsabilitzar-se del Poder, es perdé la nostra

guerra als tres primers mesos per a caure insensiblement en un piet internacional sense esperança.

El comunisme representà un cos estrany dintre aquests agrupaments essencialment democràtics i autòctons, els quals no fan res més, ara, sinó dissociar-se per a retornar al seu punt de partida. El nostre cas és el mateix, amb l'agreujant que el cos estrany fou el comunisme d'oposició a l'oficial, tan exòtic com l'altre, el qual ha demostrat ésser també tan anti-democràtic. Tot el que era socialisme en el B. O. C. i en alguns militants de l'Esquerra Comunista, retorna a cercar la seva independència i segueix fidel a voler determinar-se democràticament pel seu propi compte, per a millor adaptar-se a les condicions polítiques del procés revolucionari peninsular.

Es la salut, doncs, del Partit i la seva efectivitat revolucionària la que ens imposa el fet ineludible del trencament. Si les condicions que hem viscut des del 1936 haguessin estat unes altres, això ja hauria succeït, sobre tot un cop arribats a França. No fou possible i cal fer-ho ara, abans que nous esdeveniments puguin trobar-nos irremediablement inaptes. Mancar-ho, seria traïr-nos nosaltres mateixos.

5. — Si no ho analitzéssim, podrien cohibir-nos recomanacions d'unitat, amb les quals molts militants pretenen evidenciar un sentiment no raonat bo i situant-se en una còmoda posició equidistant. Aquests militants confonen la unitat amb la cohesió. La unitat, en política, és útil en tant que facilita cohesió per a l'acció. Si no és així, produeix un resultat invers: els elements d'una unitat sense cohesió augmenten la confusió i porten a la inacció per divergència. Es aleshores que, per a mantenir la unitat i evitar la divergència, no és possible altra cosa que la contemporització, la qual insensiblement condueix un partit obrer revolucionari fins a l'esterilitat.

Cada recomanació d'unitat cal interpretar-la segons de qui ve, de les circumstàncies que el rodegen i dels propòsits que la recomanació encobreix.

De Mèxic. Coplem d'una carta d'un camarada de Mèxic: «Ens alegra extraordinàriament, i en primer lloc, que hagi estat salvada la unitat del Partit. En aquests moments no hi ha cap partit ni organització que no travessi una crisi més o menys profunda i que no tingui en el seu si serioses divergències. No seria natural ni lògic si no fós així, si tenim en compte el període històric que hem viscut — i que estem vivint — i els problemes arduos que tenim enfront de nosaltres. El nostre Partit no podia fugir de la tònica general, per bé que la nostra crisi no ha arribat a ésser tan profunda com la de les altres formacions polítiques i sindicals, les quals han conegut serioses escissions. Hauria estat lamentable si les discrepàncies ens haguessin conduït a allò que a judici nostre seria completament il·lògic, sobretot en aquests moments: el trencament de la unitat del Partit. Siguin quines siguin les divergències entre nosaltres, creiem que el fet principal és mantenir la unitat».

Coplem d'una altra carta de Mèxic: «El nostre grup a Mèxic es caracteritza per una manca de disciplina absoluta. Com que tota, o gairebé tota, pensem diferentment, hem arribat a la conclusió de mantenir la cohesió per a tot allò que pugui representar el nostre patrimoni, més que espiritual d'organització, i de cara a veure, el dia de demà, el que convé més. Per tant, la nostra unió és més de tipus sentimental que teòrica».

De Catalunya: Coplem de la darrera carta del C. E.: «Som partidaris d'una àmplia democràcia en el si del Partit, però una vegada s'hagin pres els acords, cal portar-los a cap amb disciplina i sense divergències a l'exterior del Partit. Nosaltres només apoiem tot el que queda comprès dins d'aquest principi indispensable. Per part nostra hi ha una sincera disposició a marxar d'acord, àdhuc per part d'una petita oposició que tenim ací. Donem molta importància, com vosaltres, en sincronitzar el treball, i farem el màxim per què així sigui. Per què no dir-ho: ens anima l'afany de mantenir la unitat de la «família», però també creiem que la unitat no ha d'impedir

ni posar destorba a què portem a cap una política determinada.

Copiem del Butlletí del Partit a Catalunya, n.º 6, d'abril del 1945: «La Conferència del Partit a França ha posat a l'ordre del dia qüestions que solament un congrés podia i devia resoldre. Però els fets, precisament en aquesta època crucial per la qual travessa la humanitat, no s'entenen o, millor, es desenten de qualsevol formulisme legalista. La història segueix el seu curs sense esperar que el P. O. U. M. o una altra organització qualsevol celebri els seus congressos per a saber com situar-se davant la història. Són completament ingenuus, doncs, els que vulguin deixar la solució dels problemes vitals del Partit per a altres moments. Si hagués d'esperar-se que tothom fos present i a casa nostra per a que les assemblees deliberants i executives tinguessin lloc, és probable i quasi segur que ens trobaríem davant de fets consumats que tindrien una singular força argumental. Per tant, aquells camarades que, per les seves inquietuds socialistes i el seu passat polític, vulguin complir amb el seu deure revolucionari, han de pronunciar-se ara, en aquests moments, i de manera precisa, davant dels greus problemes que s'amunteguen en el Partit. Les abstraccions doctrinals que res comprometen, i que, per això mateix, tothom pot subscriure, són innecessàries en aquest instant i no poden mai justificar el pensament d'un veritable militant».

Copiem d'una carta d'un membre del C. E.: «Aci també hem tingut, i potser tornarem a tenir, divergències entre una minoria reduïda, en poquets, i la totalitat del Partit, amb nosaltres. Poc abans de rebre el vostre material, va faltar molt poc per a trencar. Nosaltres ens desenvolupem en circumstàncies ben especials, més que difícils, i a la gent del Partit, encara que ens tingui confiança i estigui d'acord amb nosaltres, li sap molt greu les lluites internes que la desmoralitzen força. Aci, per una colla de raons, influeix més en la moral de la gent, que aci on sou vosaltres. Amb tot i això, estàvem disposats a no tolerar més empipaments, i fou aleshores que els camarades que plantejaven el mullader varen canviar de tàctica. Alguns d'ells, d'aquesta oposició, han vingut col·laborant amb nosaltres fent en tot cas algun mullader de tant en tant. Ara sembla, però, que han variat molt en el sentit d'actuar a la majoria. Sembla que hi ha influït molt una advertència que ha vingut dels nostres «malalts» del sanatori recomanant-los d'entendre's amb vosaltres, ja que darrera vostre hi ha la majoria del Partit».

A França, el mot abstracte d'unitat és, en general, una característica dels que senten més desgana per a actuar. Confonen llur desig d'unitat amb el d'una neutralitat o amb el d'una hi-intervenció, i sembla que prenguin per igual l'interès fraccional i el del Partit. Nosaltres també hem fet esforços per a conservar-la, la unitat, a desgrat dels imperatius polítics que ens feien veure que era molt millor escollir la cohesió que la unitat, però això no ha impedit que sigui una fracció la que l'hagi trencada. En la darrera reunió de secretaris polítics de tot França, celebrada a Toulouse els dies 18 i 19 de març del corrent, van ésser acceptats per unanimitat, per tant també pels representants de la fracció, els acords que tornaven a tothom a la disciplina del Partit i a la seva política. I res no ha pogut impedir que una setmana després reincidissin més greument, llençant-se a una campanya pública i desaprofita.

Recomanar la unitat per a resoldre totes les qüestions un cop tots a casa nostra. Recomanar la unitat, que només es pot sentir unilateralment. Recomanar la unitat, confonent un Partit polític amb una associació d'assistència mútua. Recomanar-la per què, com que no es creu, en el fons, en l'acció eficaç de les organitzacions pel canvi de règim a la Península, no es creu indispensable l'actuació del Partit. Vet aci el panorama de totes les interpretacions de la unitat interna. I totes aquestes apreciacions són equivocades. Un Partit polític no pot estar mai absent del moment històric. Ha de trobar-se sempre en condicions d'actuar-hi amb la millor eficàcia possible. Precisament, per què el problema polític a resoldre a la Península és de cabdal importància per a la mateixa vida del Partit, cal que la seva acció, petita o gran, hi sigui present, si no vol perdre el futur. No pot esperar ni demanar que es retrassi l'hora històrica perquè li manca acabar el seu combat interior. Tampoc pot caure en l'«attentisme» per manca de confiança en ell mateix. Precisament, per a retornar la confiança al propi Partit, cal cercar els mitjans de cohesió i

de salut que galvanitzin els militants, retornar-los la fe. És d'un cos sà i d'un esperit àgil que en pot néixer l'entusiasme. Damunt de rancors i de recels no s'hi pot montar realitzacions polítiques. De les rancors i dels recels només en neixen la desgana i la inacció. No es pot treure aigua del pou amb un cistell, per més bona voluntat que s'hi posi.

6. — No cal maldar per una unitat que no ha existit mai. Des de la fusió del 1935, ha existit un corrent fraccional a l'interior del Partit, que, si hagués pres molta més importància, hauria semblat un partit amb dues actuacions disparats. El juliol del 1936, per l'absència accidental del dirigent màxim del B. O. C., els elements de l'Esquerra Comunista, varen orientar el Partit havent d'enfrontar-se amb aconsegiments revolucionaris reals. Ningú va saber què fer ni del Partit ni de la Revolució. No podem excusar avui la inhibició dels elements responsables que restaven del B. O. C., els quals varen seguir prodigant inconscientment, per hàbit, als nous elements intel·lectuals, la mateixa confiança il·limitada que donaven anteriorment al seu dirigent màxim. Llur descontent, i, amb ell, el de tot el Partit, s'evidencià constantment fins a l'exòde a França. Això no excusa, però, que pugui acusar-se's d'ingenua irresponsabilitat. Malauradament el mateix Nin, amb el qual, per estructura mental i ètnica, ens identificàvem, no va aconseguir mai alliberar-se de l'influència dels seus antics companys, tot i els esforços que feu diferents vegades per a intentar-ho. No va poder fer altra cosa que contemporitzar, coaccionat per l'ombra de l'Esquerra Comunista que vetllava contra tot intent d'integració cap al nostre costat. Nosaltres, amb el nostre estúpid inhibicionisme, desorientats per la pèrdua del nostre dirigent, no sabíem prendre la mà que Nin ansiosament i inquietament ens allargava.

Més tard, a França va intentar-se la solució del plet interior, en aquelles eleccions que es feren des dels camps de concentració. Les circumstàncies per un costat i la manca de gosadia dels dirigents per una altra, adulterà la determinació dels militants. Fora de la direcció, però, els dirigents de l'Esquerra Comunista, no saberen fer altra cosa que produir un cas fraccional, constituint un C. E. a part i prenent el nom d'Esquerra del P. O. U. M. El C. E. del Partit, aleshores a Montauban, va expulsar-los. Hi hagué tanta irresponsabilitat en el fet fraccional que, de rebot, va costar la detenció del C. E., el seu empresonament i la seva deportació. El Comitè Central de Catalunya, per aquest sentit abstracte d'unitat, va retornar-los al si del Partit i els militants de França ho varen acceptar. Sortits tots de la presó, uns i altres, només empraren el temps just per a recomençar el seu treball fraccional, amb una altra excusa i amb una altra plataforma d'oposició. Com les infeccions s'aprofitaren dels llocs malalts, dels llocs on petits nuclis del Partit sofrien el malestar natural de tant temps de resclosiment. Ha estat missió d'ells exasperar-los contra la direcció i induir-los novament a un fet fraccional, que ells, isoladament, sense la existència de militants autèntics que els facin de cobertora, potser no haurien repetit. Han buscat un cert impunisme on poder excusar-se —ells precisament!— en la unitat i en la defensa del Partit.

Es un mal que ataca a tots els que no poden seguir, els que es queden rerassagats en el camí de la decisió i de l'entusiasme. En la lluita clandestina a Catalunya, tampoc pot evitar-se les petites dissensions, les espurnes de malestar. I l'orientació fraccional acudeix a aquest terreny propici, com acudeix un mal consell en un moment de desànim. Una carta d'un petit grup oposicionista de Barcelona, gairebé la única que ha pogut arribar a les mans de la fracció d'aci i que ha passat per un dels enllaços del Partit (ja que altrament són incapaces de tota organització en aquest sentit) evidencia la existència d'un grup oposicionista que, darrera les espalles de l'Executiu, té interès en produir una entesa fraccional amb els que ja en fan a França. Aquesta carta que, a hores d'ara, ja coneix l'Executiu de Catalunya, uns que s'anomenen els «irreductibles» pretenen posar-se d'acord amb els d'aci per a fer una obra de disgregació, a base de treballar per a enfrontar la majoria del Partit d'aci amb la majoria del Partit de casa nostra. Aquesta carta la firma el company A, que pocs dies abans prometia (també com els d'aci en la reunió de secretaris polítics) a un enviat nostre i a l'Executiu d'allà baix, tota la seva adhesió a les determinacions del Partit.

Nosaltres, no volem seguir per aquests camins d'irresponsabilitat. Tenim interès en acabar-ho d'una vegada i d'una

ciar-nos. No perdre el temps en disputar-nos un nom i semblar més confusió, que aprofitarien tots els altres partits i organitzacions per a desestimar-nos.

7. — Cal que d'una vegada cohesionem el Partit i li retornem l'exercici de la seva democràcia interna, que no n'hi ha prou en exercir-la, com s'ha fet fins ara, sinó que s'ha de defensar i no defraudar-la.

Per a què es pugui creure en la democràcia interna, aquesta ha de tenir efectivitat. Altrament s'hi perdria la confiança. Les opinions divergents seran la riquesa de la nostra democràcia interna, però hauran desaparegut els elements de cohesió que les exacerben per a conduir-les al fet fraccional.

Per a buscar aquesta cohesió necessitem tornar al punt de partida, que és on hem perdut el camí. És d'allà que enrobustim i cohesionem, es podrà recomençar un nou procés d'unitat. De continuar com estem, no fariem altra cosa sinó liquidar lentament el Partit, i el que cal és, precisament, enrobustir-lo, fer-lo el nervi de les realitzacions que el Partit s'ha traçat.

El nom no faria la cosa, però els noms sintetitzen les concepcions; els hi fan de punt de mira. Hauriem continuat amb el nom de Partit Obrer d'Unificació Marxista, si aquest nom no representés realment en si la persistència d'una mateixa confusió. Trencant la fusió, queda un nom buit sense existència. Nosaltres tornem al de Bloc Obrer i Camperol.

Hem estimat prou el Bloc Obrer i Camperol, el qual representava un prestigi en el món, que bé podem dur-li el temps viscut a través del P. O. U. M., els nostres combats, les nostres joies i les nostres angoixes. El B. O. C. significarà la determinació presa. Sense un nom-senyal no podria concretar-se ben entendre's, el nostre guariment.

Com ho necessita un rusc d'abelles per a constituir-se, el B. O. C. ens servirà de punt de relligament, de nova base d'actuació.

Visca el Bloc Obrer i Camperol!

ACORDS:

La II Conferència del P. O. U. M. a França, acorda:

1. — Trencar el pacte de fusió que es feu el 1935, entre el B. O. C. i l'Esquerra Comunista.
2. — El trencament de la fusió dona per acabada tota actuació en nom del P. O. U. M.
3. — El Partit repren el nom de Bloc Obrer i Camperol.
4. — El Bloc Obrer i Camperol s'adhereix al Moviment Socialista de Catalunya, front orgànic del socialisme català.
5. — El Bloc Obrer i Camperol prestarà tot el seu suport al Front de la Llibertat, moviment de resistència contra Franco.

NOTES I COMENTARIS

L'Estatut dels espanyols refugiats

El «Journal Officiel» del 21 d'abril publica un decret del Govern provisional de la República francesa, atorgant als refugiats espanyols els beneficis de la Convenció internacional aprovada a Ginebra el 1933 i adptada com a Llei francesa el 3 de desembre del 1936.

Aquest nou règim s'aplica, a partir del 15 d'abril, a les persones que posseeixen o han posseït la nacionalitat espanyola i que no en tenen d'altra, per a les quals està establert que no gaudeixen, de fet o de dret, de la protecció del govern espanyol.

Serà atorgada a aquesta categoria de persones, una carta ran aplicats uns timbres que portaran la menció «refugiats espanyols»; el producte d'aquests timbres servirà a la constitució d'un fons administrat per un Comitè nomenat per una «Oficina Central dels Refugiats espanyols» a París, que po-

drà ésser assistida per altres «Oficines» que funcionaran a provincies. Aquestes Oficines seran prèviament aprovades pels Ministeris de Negocis Estrangers i de l'Interior.

Per Circular del Ministeri de l'Interior, de data primer de Juny, cursada a totes les Prefectures, s'indica que mentre no siguin lliurats els nous «certificats d'identitat i de viatges», la menció d'«asilé espanyol» que consta en les actuals cartes d'identitat dona dret als titulars als beneficis esmentats.

Per tal d'orientar els nostres camarades, resumirem a continuació les principals disposicions de l'al·ludit Estatut Internacional de Refugiats (Convenció de Ginebra).

El certificat Nansen —substituit ara pel certificat d'identitat i de viatge que serà lliurat als refugiats provinents de la guerra d'Espanya— serà vàlid per un any al menys pels refugiats que resideixin regularment en territori francès. El text d'aquest certificat comprendrà una fórmula autoritzant la sortida i el retorn. Els portadors d'aquests certificats podran viatjar a l'estranger amb aquestes peces d'identitat i tornar al país de llur residència en les condicions legals que les circumstàncies de fet o de dret determinaran a cada moment.

L'article 3 de la Convenció de Ginebra prohibeix a les potències signatàries d'expulsar al refugiat del seu país d'asil, si no és per raons de seguretat nacional o d'ordre públic.

En cap cas el refugiat no podrà ésser reconduït a les fronteres del seu país d'origen.

L'Estatut personal del refugiat està regit per la llei del lloc del seu domicili o de la seva residència. És admesa la validesa dels actes de les autoritats religioses, si tenen un valor en el país d'origen. Els drets adquirits per la llei nacional del refugiat, particularment els drets matrimonials, seran respectats sota reserva del compliment de les formalitats prescrites per la llei del lloc de domicili. La dissolució dels matrimonis serà regida per aquesta mateixa llei.

Els refugiats tindran lliure accés davant dels Tribunals en les mateixes condicions que els nacionals, beneficiaran de l'assistència judicial i seran dispensats de la caució «judicatum solvi».

Pel que a les condicions de treball es refereix, les restriccions resultant de l'aplicació de les lleis i reglaments sobre la protecció del mercat nacional del treball, no seran aplicades si no és temperadament als refugiats en situació regular. Aquestes restriccions seran totalment alçades en favor dels refugiats que portin tres anys de residència en el país d'asil, o que un dels dos cònjuges sigui de la nacionalitat del país de la seva residència, o que un o varis fills siguin d'aquesta mateixa nacionalitat, o si son antics combatents de la guerra del 1914-1918 o de la del 1939-1945.

Es concedeix als refugiats víctimes d'accidents del treball, el tractament més favorable atorgat als súbdits d'un país estranger. Igual tractament és atribuït als refugiats en atur forçós, malalta, inaptes, vells, criatures, dones encintes o parturients. En aquest tractament hi va compresa l'assistència mèdica i hospitalària.

L'Estatut Nansen fou implantat l'any 1933. Això és en un moment en què amb l'arribada al poder de Hitler a Alemanya, l'onada de repressió salvatge desfermada per les dictadures europees contra llurs adversaris nacionals i contra els jueus, prengué proporcions de tragèdia, de ressò internacional. La Convenció de Ginebra significava, de la part dels pobles lliures, al mateix temps que un gest d'acolliment a favor de les víctimes de les persecucions polítiques i de l'odi racista, un crit de protesta contra uns règims que feien del terror, de crim i de la corrupció un sistema de govern.

En atorgar-nos a nosaltres, refugiats espanyols, els beneficis d'aquest Estatut, el Govern de la República francesa reafirma i intensifica l'acolliment que ens ha donat i, a la vegada, proclama a la faç del món civilitzat que a Espanya subsisteix un règim de tirania política que ha forçat a un gran nombre d'espanyols a expatriar-se per a evitar l'ésser víctima de les persecucions i atropells arbitraris, inherents a tot règim de dictadura.

L'ESPANYA FRANQUISTA REPUDIADA

La Conferència de San Francisco ha aprovat PER ACLAMACIÓ la proposta del Delegat de Mèxic, senyor Quintanilla, per la qual l'Espanya franquista és rebutjada de l'organització Hemisfèrica General CEDOC.

ció mundial que constituirà la nova Lliga de Nacions. El discurs de presentació de la proposició fet pel Delegat mexicà, fou xaradorosament aplaudit. Remarcable també fou el que pronuncià el delegat francès Paul Boncour. Amb claretat i energia féu ressaltar el caràcter feixista del règim dictatorial imposat a Espanya per Hitler i Mussolini, amb la complicitat «patriòtica» de Franco i la «clique militar reaccionària» i ultramontana.

Pronunciaren discursos apoliant la proposició els delegats de la Rússia blanca, Ukrània, Austràlia, Nova Zelanda, Venezuela, Cuba, Urugúay i Estats Units d'Amèrica.

Finalment la proposició fou aprovada per aclamació. Franco i tota la seva banda d'assassins i lladregots son declarats indesitjables en el concert de les nacions civilitzades.

L'axfíxia exterior concertada amb la resistència a l'interior, acabaran de pressa amb el règim d'ignominia que entella el cel clar de la Península Ibèrica.

LA QUESTIO DE TANGER

Un altre cop dur contra la desastrosa política «imperial» del Caudillo. Les prerrogatives de potència mediterrània que sobre Tànger tenia Espanya, han estat perdudes per culpa de la inèrcia de la gent sense honor que acapdilla l'antic general de legionaris.

Per a creure-ho d'interès, reproduïm a continuació l'article que sota la signatura de Pierre Thibault publicava el diari de la tarda «Paris-Mondial», fa uns quants dies:

«L'Eix abatut, totes les situacions de fet resultants de la seva efimera victòria estan immancablement condemnades a desaparèixer. Franco, fruit de la col·laboració hitlèro-mussoliniana, haurà, al seu torn, de rendir comptes. En espera que sigui resolt pels espanyols mateixos la qüestió del règim interior d'Espanya, sembla que Franco ja ha estat invitat per les nacions victoroses a retirar-se de Tànger regit per l'Estatut internacional instituit en 1906 per la conferència d'Algèires, que posava la ciutat i el seu «hinterland» immediat sota una administració comuna francesa, anglesa, espanyola i italiana, essent salvaguardada la sobirania nominal del Sultan del Marroc.

Es sabut que el 14 de Juny del 1940, en el moment en què les divisions alemanyes desbordaven sobre la terra de França, que Mussolini ens clavava «el seu punyal a l'esquena» i que l'Anglaterra organitzava febrilment la defensa del seu territori, Franco ocupava teatralment Tànger i, alguns mesos més tard, el 4 de Novembre del 1940, sota l'ull benèvol dels seus amos, en pronunciava l'anèlxi pura i simple al Marroc espanyol.

«Col·locada davant del fet acomplert, l'Anglaterra no del·lava per això de remetre en aquella època una nota de protesta, de la qual Madrid no va tenir-ne cap compte. Com que avui la situació ha estat capgirada, ben segur que Franco no desitjaria altra cosa que un retorn al règim anterior. Però és que aquesta reparació pot ésser considerada satisfactòria i la convenció d'Algèires feta caduca per culpa d'Espanya i d'Itàlia, no està cridada a ésser-ho definitivament?»

«De tota evidència, l'Anglaterra i la França son cridades a retrobar llurs drets naturals sobre Tànger, però fóra estrany que l'autor del rapte pogués ésser associat a una administració comuna, quedant ben entès que els drets espanyols serien reservats i la qüestió podria ésser reconsiderada una vegada Espanya, revinguda a la democràcia, estaria en mesura de reprendre la seva plaça entre les nacions lliures. Quant a l'Itàlia, la seva renúncia de 1940 la posa en mala postura per a reclamar l'ésser tractada sobre un peu d'igualtat amb els Aliats. En fi, els Estats Units que no eren part interessada a Algèires, en són actualment i res no diu que es desinteressaran d'un port l'esdevenidor econòmic del qual no és gens negligible i que la seva posició estratègica és de primera importància pel control de la Mediterrània.»

Les previsions de l'articulista es veuen confirmades. El Foreign Office de Londres ha manifestat suau que Espanya no participaria a la conferència que ha de tractar del nou règim de la zona internacional de Tànger.

Vet aci els resultats de la política de «la España imperial».

Franco serà enderrocat. La República serà restaurada. La missió immediata de l'Espanya socialista i democràtica és de fer que mai més pugui rebrotar la mala herba que, des de la monarquia fins al «caudillaje», han colgat de runes, pobresa i dol els pobles hispànics.

ESPANYA, TERRA D'ASIL PELS NAZIS

New-York. — El setmanari americà «Newsweek» revela que hi ha, a l'hora actual, 50.000 alemanys refugiats a Espanya. Tant sols 300 d'entre ells han estat internats.

Tots aquests S. S. i agents de la Gestapo prenen part, naturalment, a les manifestacions antiangleses, antifranceses, antisoviètiques i antiamericanes que ara sovintegen tant a Barcelona, a Madrid i altres grans ciutats espanyoles.

ELS ANTICS COMBATENTS ESPANYOLS EN ELS EXERCITS ALIATS DEMANEN EL RESTABLIMENT DE LA REPUBLICA ESPANYOLA

Londres. — La Lliga de combatents i antics combatents espanyols en els Exèrcits aliats ha llençat una crida a les Nacions Unides en favor del restabliment de la República espanyola.

EL PRETENDENT REBUTJA LES PROPOSICIONS DE FRANCO

Londres. — Segons una font diplomàtica ben informada, les possibilitats d'acord entre Franco i el don Juan, son molt reduïdes i la posició del règim està lluny de troba-se'n fortificada.

En resposta al manifest del Pretendent, sembla que Franco va proposar la institució d'una regència de quatre, com Estat intermediari, abans del restabliment de la monarquia (darrerament hem llegit que aquesta quatre havien d'ésser Franco, Berenguer, el Romanones i el duc d'Alba).

Aquestes proposicions foren sotmeses pel conseller nacional Areizaga al don Juan, el qual les ha rebutjades.

COM HA ESTAT ACOLLIDA «L'AMNISTIA» FRANQUISTA

Madrid. — Hom estima a 300 (diem bé tres cents) el nombre total d'espanyols emigrats que han demanat retornar a Espanya, en vista de les recents «garanties» donades pel govern Franco. Entre aquest 300 no hi figura (no mancava més) cap leader polític conegut.

CONFERENCIA DE PREMSA DE PRIETO A SAN FRANCISCO

Organitzada per l'Associació pro República Espanyola, la Junta Española d'Alliberació celebrà una conferència de premsa a la que hi concorregueren periodistes de tot arreu.

Prieto els manifestà que feia uns quants mesos el Comité de la Resistència interior havia estat destingut a Madrid. Sols s'havia escapat el President. Franco ja fer agafar els fills d'aquell camarada com a rehen i els torturà. Per evitar mais pitjors als seus fills, aquell company s'entregà a la policia franquista.

Acabà manifestant Prieto que quan els aliats trenquin les relacions diplomàtiques amb Franco, es convocaran les Corts i es constituirà un Govern provisional de la República, el qual demanarà ésser reconegut.

Es negà a dir per quines motius Negrín i Alvarez del Vayo no són de la Junta Espanyola d'Alliberació.